

L'HOME ABRIGAT

L'home va abrigat. Fa molt fred i el vent bufa fort. Embolicat amb una bufanda a quadres que li tapa la boca i el nas se li entelen les ulleres. L'home abrigat camina capcot, com d'esma, no hi veu gaire bé. Per el carrer, ja fosc, no s'hi veu ningú. Les botigues ja tancades, la remor pròpia del lloc, ja callada i oblidada.

El Duc ja no hi és, però ell com cada dia a la mateixa hora, surt a passejar com feia abans i li explicava com li havia anat el dia i el Duc l'escoltava. Sempre l'escoltava content de que hagués arribat i com cada dia el treïés a passejar.

Avui l'home abrigat va sol. S'ha quedat sol. Es feien molta companyia. Ara que ja s'havia jubilat es passaven moltes hores junts. Havien conviscut dotze anys. El Duc ja no hi sentia però ell continuava parlant-li, segur que el comprenia, només amb una mirada. S'havien explicat tantes coses en tot aquest temps...

Ja havia caminat un bon tros quan va passar per davant del banc on hi havia un caixer. Un caixer d'aquests amb els que cada setmana en treia uns quans diners administrant-se així la pensió.

”Amb el Duc sempre hi entràvem,“ pensà l'home abrigat. I es disposà a fer el mateix. Com havia fet des de feia anys.

Però, sobtadament, sense ni saber com ,va entrar al seu darrera un altre home. Anava molt mal vestit ,amb un aspecte esgarrifós i un fort alè d'haver begut i empenyent-lo fortament contra el caixer li etzibà :

“Desseguida, posa la targeta i treu els diners !”

L'home abrigat, molt espantat, es va resistir com va poder i el lladregot amb els ulls injectats de sang i fora de sí va ensenyar-li una gran navalla apuntant-li directament al coll.

“Que posis la targeta et dic !”

De sobte, l'home assaltat va veure la seva salvació i cridà ben fort : “ataca Duc !”

Aquestes varen ser les últimes paraules de l'home abrigat.

Josep M. Carbonell